

τισσα) και «Ο άσφαιρος» ο Νότης Ρουσιάνος (1/6, τεύχ. 7, σ. 94· Δεκέμβριος, τεύχ. 12, σ. 168), «Διαπίστωση» ο Νύσης Μεσσηνήζης (Σεπτέμβριος-Νοέμβριος, τεύχ. 10-11, σ. 146), δύο ποιήματα (ένα τετράστιχο το καθένα) «Όνειρο» και «Βράδυ κι ολομόναχο» ο Στέφανος Κατσαμπής (Σεπτέμβριος-Νοέμβριος, τεύχ. 10-11, σ. 151) και ο Τ. Δόξας «Γαμήλια τελετή» (αποσπάσματα) και «Αποκάλυψη μητέρας» (Σεπτέμβριος-Νοέμβριος, τεύχ. 10-11, σ. 150· Δεκέμβριος, τεύχ. 12, σ. 164).

Τα «Πειραϊκά Γράμματα»

Στο πρώτο τεύχος του Γ' τόμου (Ιανουάριος 1943) δημοσιεύεται πρωτοσέλιδη η «Ωδή» του Γ. Σ. Δούρα και σε εσωτερική σελίδα το ποίημα «Το μωρό μας» του Τ.Κ. Παπατζώνη (σ. 12). Σικεπτόμουν να μην παραθέσω αποσπάσματα από τα δύο αυτά ποιήματα, που το καθένα έχει την ενότητα και την έκτασή του, επειδή θα τα αδικούσε ένα μικρό σπάραγμα τους. Προσέχοντας όμως ότι το ποίημα του Παπατζώνη στην *Εκλογή Β'* (1962, σ. 56-57) είναι αρκετά αναδιατεταγμένο και οι 41 στίχοι του έγιναν 44, θα αντιγράψω το ποίημα από την πρώτη του εκείνη δημοσίευση, ώστε μπαίνοντας στο εργαστήρι του ποιητή να εντοπιστούν οι διαφοροποιήσεις της οριστικής από την πρόιμη γραφή, αλλά και ως κρίσιμη αναμέτρηση του αισθητικού αποτελέσματος με τον ελεύθερο στίχο του Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου που θα συναντήσουμε παρακάτω:

Λήθη και ξεχαμός του χρόνου
έρχεται το παιχνίδι τούτου του μωρού· βέβαια θα του 'χομε
δική μας ζωή μεταδώσει, μια και η ζωή,
όση μας υπολείπεται, έχει αρχίζει να λυγίζει.
Συνεχίζεται προς τα εκεί η αλυσίδα της· να μπορούμε
πρέπει όλοι στο μικρό του σώμα και να αισθανθούμε
γεύσεις της αιωνιότητας. Ολημερίς να βυθίζομαστε
όλο και πιο βαθιά, ώστε την ώρα του πληρώματος
να 'μαστε για καλά και ακέραια αφομοιωμένοι·
και ό,τι καταλειφθή να 'ναι το κούτσουρο, το ξερό υπόλειμμα:
του θρήνου τίποτε να μη μένει· όλα του ξαναζωντανέματος.

Λήθη και ξεχαμός έρχεται το παιχνίδι
ετούτου του μωρού στην άνοιξη της ζωής του.
Λήθη του χρόνου, περασμένου είτε μελλούμενου, όπως έρθει:
λήθη της κάθε μας ασχήμιας, που, περασμένη, μας παιδεύει·

